

[Anker Lau.]

Den 29. juni i fjor fik regeringen påny en opfordring til at gå i aktion i denne sag. I de fem demokratiske partiers fælleserklæring hedder det, at partierne erklærer at ville støtte en politik, der tilstræber i internationale overenskomster at opnå retten til at virke for selvbestemmelsesprincippets udøvelse anerkendt for de dansksindede sydslesvigere. Og det hedder videre:

„Under forhandlinger om en kommende fredsordning for Tyskland vil vi arbejde for, at der fastsættes bestemmelser til sikring af deres frihedsrettigheder“.

Disse forhandlinger indledtes kort efter fælleserklæringens udstedelse og er siden fortsat, først med revisionen af okkupationsstatutten for Vesttyskland, senere — i den aller sidste tid — med forberedelser til nye ændringer af de okkupationsstatutter, der sigter mod en faktisk, om end ikke formel fredsslutning mellem Vesttyskland og de allierede magter. Men heller ikke disse nye forhandlinger, hvis resultat bliver af afgørende betydning også for den sydslesvigske danskheds fremtid, har regeringen taget noget initiativ til at deltage i. Ene af alle Tysklands naboer har Danmark holdt sig udenfor disse afgørende forhandlinger på trods af rigsdagens beslutninger om at søge at opnå adgang for Danmark til under de kommende internationale forhandlinger at varetage de nationale danske interesser, som knytter sig til den fremtidige ordning af forholdene i Sydslesvig. Og dette skete, uanset at udenrigsministeren, og med ham formentlig også den samlede regering, anerkender, at

„Vi har store danske interesser at varetage, når vestmagterne nu forhandler om en ændring af okkupationsstatutten for Vesttyskland“.

Udtalelsen er udenrigsministerens egen; den er fremsat så sent som den 18. maj i år overfor danske presserepræsentanter i London og gengives i de danske morgenblade den 19. maj, altså for kun en uge siden.

Og hvordan varetages så disse „store danske interesser“? Jo, siger udenrigsministeren,

„Vi har netop nu påny sikret os, at vi stadig har adgang til oplysninger“.

Vi bliver

„holdt underrettet om, hvad den britiske regering har i tankerne. Fra britisk side er man parat til at give os alle oplysninger, som det er rimeligt at give et naboland til Tyskland.“

Det er alt, hvad regeringen har at byde på til varetagelsen af de „store danske interesser“.

Og imedens skrider hele udviklingen i Sydslesvig fremad i den retning, der er ugunstigst både for den sydslesvigske danskhed og for de fundamentale danske interesser i at bevare et grænseland, hvor kappestriden mellem de forskellige nationaliteter kan foregå under frie og lige forhold. Hårdt presset af oppositionspartierne i denne sal gik regeringen i efteråret 1948 med til den dansk-engelske rundbordskonference, der et år senere, i september i fjor, resulterede i Kieleroverenskomsten mellem den slesvig-holstenske regering og den sydslesvigske danskhed om denne danskheds politiske, kulturelle og nationale rettigheder. Det må desværre konstateres, at denne overenskomsts politiske side er blevet delvis gennemhullet ved den valgkredsinddeling, som har fundet sted i forbindelse med det forestående valg til Slesvig-Holstens landdag, og som meget tydeligt har national-politisk sigte. Områder med en stærk dansksindet bevægelse er lagt sammen med områder med endnu stærkere tysk for at sikre valg af tyske landdagskandidater, og hvor det ikke har kunnet lade sig gøre på naturlig vis, er sydslesvigske områder valgkredsmæssigt blevet sammenlagt med holstenske. Og samtidig fortsætter de tyske bestræbelser, såvidt det skønnes imod Kieleroverenskomstens ånd, på at kvæle den sydslesvigske danskhed, befolkningsmæssigt og økonomisk.

Flygtningetilstrømningen fortsætter uhindret. Siden november 1947, altså umiddelbart efter Londonkonferencen, hvor den danske ængstelse for flygtningeophobningen i Sydslesvig atter blev understreget, er 92 000 nye flygtninge kommet til landsdelen. I de tre første måneder af 1950 har regeringen i Kiel udstedt 5 150 tilflytningstilladelser til flygtninge, som agter at bosætte sig syd for den danske grænse. Dette tal overstiger langt den bortflytning, som finder sted bl. a. ved økonomisk og transportmæssig hjælp fra Danmark. Iøvrigt er det karakteristisk, at af de 2 450 personer, som ved denne danske hjælp i maj måned i år er bortflyttet fra Sydslesvig-Holsten, kommer kun de 190 fra Sydslesvig, resten, mere end 2 250, fra Holsten. Det er altså Holsten, der lettes for flygtningetrykket takket være den danske assistance, medens trykket i Sydslesvig forstærkes gennem ny tilflytning. Disse oplysninger, som her er kommet mig i hænde, vil jeg håbe regeringen studerer nærmere og eventuelt afkræfter, hvis det skulle være forkert.

Samtidig er der fra tysk side sat store økonomiske midler ind på at gøre flygtningene bofaste i landsdelen. Der bevilges